

ἄριστον α' περὶ λέγει, ταῦτα κ' ὑπολαμβάνειν, εἰ δὲ μὴ ἐνδέχεται ἄμει ὑπαρῆναι τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, (περὶ διωρεῖσθαι δὲ ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ θεωρίᾳ τὰ εἰσώστα) ἐναντία δὲ ὅτι δόξα δόξῃ ἢ τῆς ἀπιφάσεως φανερόν ὅτι ἀδύνατον ἄμει ὑπολαμβάνειν τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ μὴ εἶναι τὸ αὐτὸ ἄμει γὰρ αἰ ἔχει τὰς ἐναντίας φάσεις ὁ διωρεῖσθαι περὶ τοῦτου διὰ πάντες δποδεικνύετε, εἰς ταῦτις ἀι ἀγορῶν ἐχάτις δόξαι. οὕτω γὰρ ἀρχὴ καὶ ἴσῳ ἄλλων ἀξιομάτων αὐτῇ πάντων.

Κεφάλαιον δ.

Εἰσὶ δὲ πινες οἱ (κεφάλαιον εἰπομεν) αὐτοὶ τε ἐνδέχεται φασὶ τὸ αὐτὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι, καὶ ὑπολαμβάνειν οὕτως. χρῶνται δὲ τῷ λόγῳ πύττω πολλοὶ καὶ ἴσῳ περὶ φύσεως ἡμεῖς δὲ τῷ εἰλήφαιμιν ἀδυνατίου ὄντος ἄμει εἶναι καὶ μὴ εἶναι, καὶ διὰ τούτου ἐδείξαμεν ὅτι βεβαιώταται αὐτῇ ἴσῳ ἀρχῶν πασῶν ἀξιομάτων ἢ καὶ τῷ δποδεικνύειν πινες δι' ἀπαμειωσιαν ἔστι γὰρ ἀπαμειωσιαν, τὸ μὴ γινώσκειν πιναν δεῖ ζητεῖν δποδειξέιν, καὶ πιναν οὐ δεῖ. ὅλως μὲν γὰρ ἀπείντων ἀδυνατίου δποδειξέιν εἶναι, εἰς ἀπειρον γὰρ ἀβελήζο' ὡς τε μὴ δὲ οὕτως εἶναι δποδειξέιν. εἰ δὲ πιναν μὴ δεῖ ζητεῖν δποδειξέιν, τίνα ἀξιοδοσι εἶναι μᾶλλον τοιαύτου ἀρχῆς, ἐκ αἰ ἔχουεν εἰπῆναι. ἔστι δὲ δποδειξέιν ἐλεγκτικῶς καὶ περὶ τούτου ὅτι ἀδύνατον, ἀμεί μόνον τὴ λέγει ὁ ἀμφοσθῆ ἴσῳ αἰ δὲ μὴ δὲν, γρηλοῖον τὸ ζητεῖν λόγον, περὶ τὸν μὴ δεινός ἔχοντα λόγον, ἢ μὴ δεινα ἔχει λόγον. ὁμοίως γὰρ φυτῶ ὁ τοιοῦτος, ἢ τοιοῦτος. τὸ δὲ ἐλεγκτικῶς δποδειξέιν, λέγω διαφέρειν, καὶ τὸ δποδειξέιν ὅτι ὁ δποδεικνύων μὲν αἰ δόξαιεν ἀμειδεται τὸ ἐν ἀρχῇ ἢ ἄλλου δὲ τῷ τοιοῦτου ἀμειδου ὄντος, ἐλεγχος ἀεῖναι, καὶ ἐκ δποδειξέιν. ἀρχὴ δὲ περὶ ἀπαντα τὰ τοιαῦτα, οὐ τὸ ἀξιοῦν, ἢ εἶναι τὴ λέγειν, ἢ μὴ εἶναι, (τῷτο μὲν γὰρ τάχα αἰ περὶ ὑπολάβοι, τὸ εἶναι ἀρχῆς ἀμειν) ἀλλὰ τὸ συμμίγειν γὰρ πῆ, καὶ ὡς αὐτῷ καὶ ἄλλῳ. τῷτο γὰρ ἀι ἀρχῆ, εἰσὶν λέγειν πῆ. εἰ γὰρ μὴ, ἐκ ἀεῖναι τῷ τοιοῦτω λόγῳ, οὐδ' αὐτῷ περὶ αὐτὸν, οὕτε περὶ ἄλλον. αἰ δὲ περὶ τῷτο διδῶ, ἔσται δποδειξέιν ἢ δὲν γὰρ πῆ ἔσται ὡρεσμένον ἄλλ' ἀμειος ἔχῳ ὁ δποδεικνύειν, ἀλλ' ὁ ὑπομύμων ἀι ἀρχῶν γὰρ λόγον, ὑπομύμων λόγον. περὶ τὸν μὲν οὐκ ἴσῳ δὲλλον, ὡς τῷ αὐτῷ ἀι ἀρχῆς, ὅτι συμμίγειν τὸ ὄνομα

quæcumque quis dicat, ea etiam putare. Quod si non contingit inesse eidem contraria, (annotentur autem à nobis, etiam huic propositioni consueta,) contraria verò opinio opinioni est, quæ contradictionis est. Patet itaque, quod impossibile est, simul eundem idem arbitrari esse, & non esse: simul etenim haberet opiniones contrarias, qui de ea re haberetur mendax. Quare omnes demonstrationes ad hanc ultimam opinionem reducut. Natura etenim hæc cæterarum quoque dignitatum omnium principium est.

CAPVT IIII.

Sunt autem quidam, qui (ut diximus) ipsi quoque dicunt contingere idem esse, & non esse, & ita arbitrari. Utuntur autem hac oratione multi quoque eorū, qui de natura tractant. Nos autem nunc accepimus, tanquā impossibile sit, de eodem simul esse, & nō esse. Et per hoc monstrauimus, quod certissimū hoc cūctorum principium est. Conantur autem quidam, hoc quoque probare, propter ignorantiam. Est etenim ignorantia, nescire quorum oportet querere demonstrationem, & quorum non: etenim omnino impossibile est, omnium esse demonstrationem. In infinitum nanque progrediretur: quare nec hoc modo esset demonstratio. Si autem aliquorum non oportet querere demonstrationem, quod magis principium esse tale iudicarent, dicere non haberent. Est autem etiam de hoc demonstrare, redarguendo quod impossibile est, dummodo aliquid dicat, qui dubitat. Quod si nihil, ridiculum est querere rationem ad eum, qui nullius habet rationem, quatenus nullam habet rationem: similis nanque plantæ talis est, prout talis est. Demonstrare verò redarguendo, dico differre à demonstratione: quia qui demonstraret, videretur querere quod à principio, cum aliter huiusce causa sit redargutio, & non demonstratio. Principium verò ad hæc omnia nō petere ut aut esse aliquid, aut non esse dicat: (hoc enim fortassis aliquis esse putaret, quod à principio petere) sed aliquid, significare & sibi ipsi, & alteri. Hoc enim necesse est, si quidem aliquid dicat, Quod si non, tali nō esset sermo, nec sibi ad se ipsum, nec ad alium. Si autē aliquis hoc concedat, erit demonstratio. Iā enim erit aliquid determinatum. Attamē nō qui demonstrat, sed qui sustinet, causa est. Tollens enim orationem, sustinet rationē. Prīmò igitur manifestū est, hoc ipsum verū esse, quod nomē